

BOSNA I HERCEGOVINA
BRČKO DISTRIKT
BOSNE I HERCEGOVINE
OSNOVNI SUD BRČKO DISTRIKT
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Ps 156943 23 Ps
Brčko, dana 14.06.2024.godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Kavazović Zlatanu, u pravnoj stvari tužitelja „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt, zastupan po zajedničkoj advokatskoj kancelariji „Milićević Darko & Fazlić Mirza“ iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, zastupan po zastupniku po zakonu Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi isplate, v.sp. 16.971,79 KM, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene dana 14.06.2024. godine, u prisustvu punomoćnika tužitelja i zastupnika po zakonu tuženog, donio je sljedeću:

P R E S U D U

I

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt kojim je tražio da se obaveže tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da mu na ime duga isplati iznos od 16.971,79 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.12.2022. godine, pa do isplate.

II

Obavezuje se tužitelj „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt da tuženom Brčko distrikt Bosne i Hercegovine naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.220,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Tužitelj „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt (dalje tužitelj) je 26.07.2023. godine podnio tužbu protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi), radi isplate duga.

U tužbi je naveo da je tuženi, kao naručilac radova, sa njim, kao izvođačem radova, dana 14.03.2016. godine zaključio Ugovor o izvođenju radova, čiji predmet je bila rekonstrukcija i restauracija fasada na objektu „P.“, a na osnovu provedenog otvorenog postupka za nabavku radova za potrebe Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (dalje Kancelarija za upravljanje javnom imovinom)- 12 lotova, u svemu prema Odluci o pokretanju postupka javne nabavke, broj 13-002786/15 od 09.10.2015. godine, broj obavještenja o nabavci 1157-1-3-801-3-461/15, objavljeno na Portalu javnih nabavki dana 01.12.2015. godine,

tenderskoj dokumentaciji, broj 13-002786/15, predmjeru radova i ponudi izvođača radova od 21.12.2015. godine, koji čine sastavni dio ugovora u skladu sa važećim tehničkim propisima, normativnim i obaveznim standardima, koji važe za izvođenje radova ove vrste; da je zapisnikom od 20.12.2016. godine Komisija, imenovana aktom broj 16-0335SS-169/16 od 13.12.2016. godine, u sastavu Č. A., Š. V., Č. M., a u prisustvu K. G., J. J., L. V. i M. Đ., konstatovala da su radovi na rekonstrukciji i restauraciji fasade na objektu „P.“ koje je on (tužitelj) izvodio završeni prije predviđenog roka, prema predmjeru radova, urađenom u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom i projektnoj dokumentaciji, kao i da je on, kao izvođač radova, uredno vodio gradilišnu dokumentaciju, a isti zapisnik su navedena lica i potpisala; da je odredbom člana 6 Ugovora o izvođenju radova propisano da će naručilac zadržati 10% od ugovorene cijene po okončanoj situaciji, kao depozit za otklanjanje eventualnih nedostataka utvrđenih nakon primopredaje radova, s tim da se garantni depozit zadržava do isteka garantnog roka (24 mjeseca od datuma zapisničke primopredaje izvršenih radova), dok se fakturisanje garantnog depozita može izvršiti nakon primopredaje radova i konačnog obračuna uz obavezu izvođača da dostavi bankovnu garanciju u visini depozita, a ukoliko ne dostavi tu garanciju, depozit se fakturiše nakon isteka garantnog roka; te, da se on, imajući u vidu da je garantni rok odavno prošao, dana 08.12.2022. godine obratio Kancelariji za upravljanje javnom imovinom i fakturisao račun- depozitnu situaciju u iznosu od 16.971,78 KM, koja je uredno potpisana i ovjerena od strane investitora, nadzornog organa i rukovodioca građenja, ali da mu je Kancelarija za upravljanje javnom imovinom tako uredno ovjerenu fakturu bez osnovanog razloga poništila i vratila, čime je odbila da ispuni ugovornu obavezu.

Obzirom da tuženi ne želi da dobrovoljno ispuni svoju obavezu proisteklu iz Ugovora o izvođenju radova, tužitelj je tužbenim zahtjevom (konačno opredijeljenim na pripremnom ročištu), tražio da se obavežen tuženi da mu na ime duga isplati iznos od 16.971,79 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 08.12.2022. godine, pa do isplate, uz dosudu i troškova parničnog postupka.

Tuženi je u odgovoru na tužbu istakao prigovor presuđene stvari, zbog čega je predložio sudu da tužbu u cijelosti odbaci, navodeći kako je presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 22 17 P od 12.11.2021. godine (koja je potvrđena presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 22 GŽ od 07.12.2022. godine), obavezan da tužitelju i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina, kao solidarnim povjeriocima, na ime duga isplati iznos od 29.164,61 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.04.2017. godine, pa do isplate, kao i da naknadi troškove parničnog postupka; da je u obrazloženju prvostepene presude, na strani 25, pasus 6, navedeno „s toga je tuženi obavezan na isplatu iznosa od 12.192,82 KM za izvršene, a neplaćene radove, te iznos od 16.971,79 KM na ime zadržanog depozita, a u skladu sa članom 630 ZOO i 69 Posebnih uzansi...“; da je postupio po pravosnažnoj presudi i 13.01.2023. godine uplatio iznos od 29.164,61 KM, odnosno iznos od 12.192,82 KM, za izvršene, a neplaćene radove i iznos od 16.971,79 KM na ime zadržanog depozita, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.04.2017. godine, pa do isplate; da je, slijedom navedenog, evidentno da se u postupku pred Osnovnim sudom, broj 96 o P 103204 22 17 P, raspravljalo i o dugu na ime zadržanog depozita između tužitelja i njega (tuženog) po Ugovoru o izvođenju radova, broj 13-002786/15 od 14.03.2016. godine, te da je taj dug na ime zadržanog depozita u cijelosti izmirio; da je netačan i neosnovan navod tužitelja da je od strane tima nadzornog organa konstatovano da je

tužitelj završio radove prije predviđenog roka, jer se radi o tehničkoj grešci načinjenoj u zapisniku, a što je nesporno iz samog Ugovora, kojim je u članu 3 decidno određen rok za izvršenje ugovorenih radova u trajanju od 110 radnih dana, a da je iz građevinskog dnevnika evidentno da su radovi trajali 158 dana; te, da, opreza radi, ističe i prigovor zastare predmetnog potraživanja. Predložio je da sud, ukoliko tužbu ne odbaci kao nedozvoljenu, onda tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan, a tužitelja obaveže da mu naknadi troškove parničnog postupka.

Tokom postupka provedeni su dokazi čitanjem Ugovora o izvođenju radova, broj predmeta 13-002786/15, broj akta 01.1-0100DA-0059/16 od 14.03.2016. godine; zapisnika od 20.12.2016. godine; akta Kancelarije za upravljanje javnom imovinom-primopredaja izvedenih radova- imenovanje članova komisije, broj predmeta 13-002786/15, broj akta 16-0335SS-169/16 od 13.12.2016. godine; akta Kancelarije za upravljanje javnom imovinom- povrat računa, broj predmeta 13-002786/15, broj akta 16-0576SP-272/23 od 14.02.2023. godine; računa- depozitne situacije 36/2022 od 08.12.2022. godine; presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 22 GŽ od 07.12.2022. godine; presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 17 P od 12.11.2021. godine; žalbe Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u predmetu broj 103204 od 15.07.2022. godine; te, dopisa Direkcije za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 13.09-04.1-176/23 od 03.02.2023. godine, sa tri uplatnice od 13.01.2023. godine.

Na osnovu provedenih dokaza, te ocjene istih kako pojedinačno, tako i u njihovoj međusobnoj vezi, u smislu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 28/18 i 6/21- dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude, a iz sljedećih razloga:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužitelja da mu tuženi na ime duga po računu- depozitnoj situaciji 36/2022 od 08.12.2022. godine, isplati iznos od 16.971,79 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 08.12.2022. godine, pa do isplate, uz dosudu i troškova parničnog postupka.

Među parničnim strankama nije sporno da su bili u ugovornom odnosu i da je na temelju tog odnosa tužitelj dana 08.12.2022. godine tuženom fakturisao depozitnu situaciju 36/2022 na iznos od 16.971,78 KM, a koju je tuženi odbio da plati. Sporno je prvo da li je navedeni depozit plaćen tužitelju od strane tuženog i to kao dio iznosa od 29.164,61 KM, a koji iznos je obavezan tuženi da tužitelju i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina, kao solidarnim povjeriocima, isplati po presudi Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 17 P od 12.11.2021. godine, a zatim i da li je predmetno potraživanje tužitelja zastarilo.

Iz materijalne dokumentacije provedene u postupku sud je utvrdio:

da su tuženi, kao naručilac radova, i tužitelj i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina, kao izvođači, dana 14.03.2016. godine zaključili Ugovor o izvođenju radova, broj predmeta 13-002786/15, broj akta 01.1-0100DA-0059/16, prema kojem se izvođač radova obavezao da će za račun naručioca vršiti radove na rekonstrukciji i restauraciji fasada na objektu „P.“; da su ugovorne strane za izvođenje radova utvrdile cijenu od 169.717,89 KM, sa uračunatim PDV-om i svim ostalim troškovima, uz rok za izvođenje radova od 110 radnih dana od dana uvođenja izvođača u posao od strane naručioca radova;

da je članom 6 navedenog Ugovora određeno da je garantni rok za kvalitet izvedenih radova 24 mjeseca od datuma zapisničke primopredaje izvršenih radova, da u trajanju garantnog perioda naručilac zadržava garantni depozit u visini od 10% od ugovorne cijene i to do isteka garantnog roka od 24 mjeseca, da izvođač može nakon ispostavljene okončane situacije ispostaviti depozitnu situaciju uz dostavu naručiocu garancije sa trajanjem do isteka garantnog perioda, a ukoliko izvođač ne dostavi bankovnu garanciju, depozit se fakturiše nakon garantnog roka;

da iz zapisnika sa internog pregleda i primopredaje izvedenih radova LOT 12-rekonstrukcija i restauracija fasade na objektu „P.“ proizilazi da je Komisija u sastavu Č. A., Š. V. i Č. M. (imenovana aktom Komisije za upravljanje javnom imovinom dana 13.12.2016. godine), uz prisustvo i K. G., J.J. i M. Đ., kao nadzornog tima, konstatovala da su

radovi na rekonstrukciji fasade završeni, ali da nadzorni organi imaju primjedbu na pojedine radove, a što će biti predmet obračuna kalkulacije kroz građevinsku knjigu;

da su tužitelj i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina dana 13.04.2017. godine Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine podnijeli tužbu protiv Brčko distrikta Bosne i Hercegovine radi isplate duga za izvršene radove na rekonstrukciji i restauraciji fasada na objektu „P.“, i da je Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 12.11.2021. godine donio presudu, broj 96 o P 103204 17 P, kojom je obavezao tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužitelju i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina, kao solidarnim povjeriocima, na ime duga isplati iznos od 29.164,61 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 13.04.2017. godine, pa do isplate;

da je u obrazloženju prvostepene presude, na strani 25, sud naveo da je vještačenjem po vještaku građevinske struke utvrđeno da su tužitelji izvršili radove u ukupnoj vrijednosti od 123.688,30 KM sa PDV-om, jer je vještak našao, a sud prihvatio njegovo mišljenje da vrijednost radova treba računati prema ortogonalnoj metodi, kako su tužitelji i dali u svojoj ponudi, da je od tog iznosa tužiteljima plaćeno 91.468,78 KM, da je ukupna vrijednost od zadržanog depozita 16.971,79 KM, da kašnjenje iznosi 3.054,92 KM, da je za naplatu po okončanoj situaciji iznos od 12.192,82 KM, te da je tuženi, stoga, „obavezan na isplatu iznosa od 12.192,82 KM za izvršene, a neplaćene radove, te iznos od 16.971,79 KM na ime zadržanog depozita, u skladu sa odredbama člana 630 ZOO i člana 69 Posebnih uzansi (vraćanje depozita)“;

da je protiv navedene presude tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine izjavio žalbu, u kojoj je, između ostalog, naveo „da je prvostepeni sud pogrešno tumačio odredbu člana 6 Ugovora o izvođenju radova, broj 13-002786/15 od 14.03.2016. godine, jer je u istoj navedeno da u trajanju garantnog perioda od 24 mjeseca naručilac zadržava garantni depozit u visini od 10% od ugovorene cijene (16.971,79 KM), s tim da ukoliko izvođač ne dostavi bankovnu garanciju, depozit se fakturiše nakon garantnog roka...da je sud utvrdio da su radovi okončani dana 08.12.2016. godine, onda samo od tog datuma može da teče garantni rok za izvedene radove, odnosno da isti ističe dana 08.12.2018. godine...da sve naprijed navedeno prvostepeni sud apsolutno nije cijenio, nego je obavezao tuženog da na ime izvršenih, a neplaćenih radova tužiteljima isplati iznos od 12.192,82 KM, a na ime „zadržanog depozita“ iznos od 16.971,79 KM (strana 25, pasus 6), što ukupno iznosi 29.164,61 KM, a onda na ukupno utvrđen iznos dosudio zakonsku zateznu kamatu od dana podnošenja tužbe, tj. od 13.04.2017. godine...da je ovako postupanje suda nezakonito, jer je povredom odredaba parničnog postupka, na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, pogrešno primjenio odredbe materijalnog prava (član 630 ZOO-a i odredbe Posebnih uzansi)“;

da je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dana 07.12.2022. godine donio presudu broj 96 o P 103204 22 GŽ, kojom je odbio žalbu tuženog u

dijelu u kojem je pobijao odluku o glavnoj stvari, a u obrazloženju svoje odluke je, između ostalog, na stranama 9 i 10, naveo da je „neosnovana i tvrdnja tuženog da je prvostepeni sud na iznos od 16.971,79 KM (iznos koji se odnosi na zadržani depozit), a koji iznos po zaključku prvostepenog suda čini dio ukupnog duga na koji je tuženi obavezan da isplati tužiteljima, pogrešno dosudio zakonsku zateznu kamatu, jer je pravilnim tumačenjem odredbe člana 6. Ugovora o izvođenju radova i dovođenjem iste u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka građevinske struke u pogledu ukupne vrijednosti izvršenih radova od strane tužitelja (ukupna vrijednost od 123.688,30 KM sa PDV-om), prvostepeni sud trebao doći do zaključka da od tako utvrđene ukupne vrijednosti izvedenih radova od strane tužitelja (iznos od 123.688,30 KM), treba oduzeti iznos ranije plaćenih radova (iznos od 91.468,78 KM), a zatim od tako dobijenog iznosa oduzeti i iznos od 3.054,92 KM (iznos na ime kašnjenja tužitelja sa izvođenjem radova od 18 dana), nakon čega bi upravo i dobio iznos koji je i dosuđen prvostepenom presudom (iznos od 29.164,61 KM). Prema tome, iako je prvostepeni sud pogrešno zaključio koji su to iznosi koji čine strukturu ukupnog duga tuženog prema tužiteljima, isto nema uticaja na pravilnost i zakonitost prvostepene presude, ali ima uticaja na dosudu zakonske zatezne kamate, jer je odredbom člana 324. Zakona o obligacionim odnosima propisano da dužnik dolazi u docnju (zakašnjenje) kad ne ispunji obavezu u roku određenom za ispunjenje, a ako taj rok nije određen, dužnik dolazi u zakašnjenje kad ga vjerovnik pozove na ispunjenje obaveze usmeno ili pismeno, vansudskom opomenom ili započinjanjem nekog postupka čija je svrha da se postigne ispunjenje obaveze, a to je u konkretnom slučaju datum od 13.04.2017. godine, kao dan podnošenja tužbe“;

da je tužitelj 08.12.2022. godine fakturisao i uputio Kancelariji za upravljanje javnom imovinom račun-depozitnu situaciju 36/2022 na iznos od 16.971,78 KM, koja je navedeni račun poništila, odnosno odbila da plati i vratila tužitelju dopisom, broj predmeta 13-002786/15, broj akta 16-0576SP-272/23 od 14.02.2023. godine;

te, da je tuženi postupio po presudi iz predmeta broj 96 o P 103204 17 P (96 o P 103204 22 GŽ) i tužitelju na ime glavnog duga 13.01.2023. godine isplatio iznos od 29.164,61 KM, na ime zakonske zatezne kamate iznos od 22.755,98 KM i na ime troškova postupka iznos od 1.919,90 KM.

Neosnovano tuženi ukazuje da se u konkretnom slučaju radi o presuđenoj stvari i da je zbog toga sud trebao da tužbu odbaci.

Odredbom člana 316 stav 2 Zakona o parničnom postupku propisano je da sud do pravosnažnosti odluke po službenoj dužnosti pazi da li je stvar pravosnažno presuđena i ako utvrdi da je parnica pokrenuta o zahtjevu o kojem je već pravosnažno odlučeno, odbacit će tužbu.

Postojanje presuđene stvari (res iudicata) podrazumijeva ispunjenost dva uslova i to postojanje subjektivnog identiteta (iste stranke) i objektivnoga identiteta (isti činjenični osnov i isti tužbeni petit), odnosno, da bi postojala presuđena stvar kao neotklonjiva procesna smetnja, potrebno je da je ranijom presudom odlučeno o istom tužbenom zahtjevu, zasnovanom na istim činjenicama i da se radi o istim strankama (nije bitno u kom su procesnom položaju), a što ovdje nije slučaj, jer se ne radi o istim strankama, obzirom da su u predmetu broj 96 o P 103204 17 P tužitelji bili „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt i „Prizma“ d.o.o. Bijeljina, dok je u ovom predmetu tužitelj samo „ASTRA PLAN“ d.o.o. Brčko distrikt, dok pravno lice „Prizma“ d.o.o. Bijeljina ne učestvuje ni u kom procesnom položaju.

Nadalje, neosnovan je i prigovor tuženog da je predmetno potraživanje zastarilo. Ovo stoga što se na konkretan slučaj primjenjuje odredba člana 374 Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89), koja propisuje da međusobna potraživanja pravnih lica iz ugovora o prometu robe i usluga, kao i potraživanja naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima, zastarijevaju za tri godine, s tim da se mora imati u vidu i odredba člana 388 istog zakona, koja propisuje da se zastarijevanje prekida podizanjem tužbe i svakom drugom povjeriočevom radnjom preduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom, u cilju utvrđivanja, obezbjeđenja ili ostvarenja potraživanja.

Kako je u pogledu potraživanja tužitelja prema tuženom u vezi sa Ugovorom o izvođenju radova od 14.03.2016. godine od strane tužitelja i pravnog lica „Prizma“ d.o.o. Bijeljina podnesena tužba dana 13.04.2017. godine, te kako je taj spor u konačnom okončan donošenjem presude Apelacionog suda 07.12.2022. godine, onda potraživanje tužitelja u ovom sporu, koje se vezuje za član 6 navedenog Ugovora o izvođenju radova, nije zastarilo, obzirom da nije protekao trogodišnji rok iz odredbe člana 374 Zakona o obligacionim odnosima (tužba podnesena 26.07.2023. godine, a rok se počinje računati od donošenja presude Apelacionog suda, odnosno prijema iste od strane tužitelja).

Ali, osnovano tuženi ukazuje da tužitelj u ovom sporu nema pravo da potražuje isplatu iznosa od 16.971,79 KM na ime garantnog depozita po osnovu obaveze iz Ugovora o izvođenju radova od 14.03.2016. godine.

Naime, članom 2 Ugovora o izvođenju radova od 14.03.2016. godine određeno je da za izvođenje radova ugovorne strane utvrđuju cijenu u iznosu od 169.717,89 KM, sa uračunatim PDV-om i svim ostalim troškovima, dok je članom 6 tog Ugovora propisano da je garantni rok za kvalitet izvedenih radova 24 mjeseca od datuma zapisničke primopredaje izvršenih radova i da u trajanju garantnog perioda naručilac radova (ovdje tuženi) zadržava garantni depozit u visini od 10% ugovorene cijene, s tim da se isti zadržava do isteka garantnog roka od 24 mjeseca, dok izvođač može nakon ispostavljenje okončane situacije ispostaviti depozitnu situaciju uz dostavu naručiocu garancije sa trajanjem do isteka garantnog perioda, a ukoliko ne dostavi bankovnu garanciju depozit se fakturiše nakon garantnog roka.

Dakle, garantni depozit je u konkretnom slučaju predstavljao iznos od 10% od ugovorene cijene, tj. ulazio je u iznos navedene cijene (ugovorena cijena 169.717,89 KM- garantni depozit 16.971,79 KM), te je izvođač imao pravo da depozit fakturiše tek nakon isteka garantnog roka ukoliko ne dostavi bankovnu garanciju, a ukoliko je posjedovao bankovnu garanciju imao je pravo da naručiocu ispostavi depozitnu situaciju i ranije (prije isteka garantnog roka) i to nakon ispostavljanja okončane situacije, uz dostavljanje naručiocu te bankovne garancije, sa trajanjem do isteka garantnog perioda.

Međutim, kako je postojao spor u pogledu izvedenih radova na rekonstrukciji i restauraciji fasade na objektu „P.“ i kako je isti doveo do pokretanja parničnog postupka koji se vodio pod poslovnim brojem 96 o P 103204 17 P, a po tužbi izvođača radova (ovdje tužitelja i pravnog lica „Prizma“ d.o.o. Bijeljina“) protiv naručioca radova (ovdje tuženog) radi isplate duga (tužba podnesena 13.04.2017. godine), kao i po protivtužbi naručioca radova, takođe radi isplate, sva pitanja u pogledu plaćanja po osnovu Ugovora o izvođenju radova od 14.03.2016. godine su se raspravljala u toj

parnici. U tom postupku je u konačnom utvrđeno da je ukupna vrijednost izvršenih radova od strane tužitelja iznosila 123.688,30 KM, da je tuženi za te radove tužiteljima isplatio iznos od 91.468,78 KM, da su tužitelji sa izvođenjem radova kasnili 18 dana i da je to u novcu iznosilo 3.054,92 KM, te, da je preostao iznos od 29.164,61 KM, koji je tuženi ostao dužan tužiteljima da plati na ime izvršenih radova, zbog čega je prvostepenom presudom od 12.11.2021. godine i obavezan da taj iznos isplati tužiteljima (u tom dijelu prvostepena presuda potvrđena presudom Apelacionog suda od 07.12.2022. godine).

Tuženi je postupio u svemu prema presudi Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 17 P od 12.11.2021. godine, i presudi Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 103204 22 GŽ od 07.12.2022 godine, i tužitelju na ime glavnog duga dana 13.01.2023. godine isplatio iznos od 29.164,61 KM, na ime zakonske zatezne kamate iznos od 22.755,98 KM i na ime troškova postupka iznos od 1.919,90 KM. Tom isplatom tuženi je u cijelosti izmirio svoje dugovanje koje je imao prema tužitelju, jer je, kako je to već rečeno, ukupno potraživanje tužitelja prema njemu, kada se izbije vrijednost kašnjenja u izvođenju radova, iznosilo 120.633,38 KM, pa kako je tuženi već ranije tužitelju isplatio iznos od 91.468,78 KM, preostao je iznos od 29.164,61 KM, koji je tužitelju nakon pravosnažnosti prvostepene presude i isplaćen od strane tuženog.

Stoga, kako je garantni depozit prema članu 6 Ugovora o izvođenju radova od 14.03.2016. godine predstavljao iznos od 10% od ugovorene cijene, odnosno ulazio je u iznos navedene cijene, te kako je u parničnom postupku, vođenom pod brojem 96 o P 103204 17 P, utvrđena ukupna vrijednost radova tužitelja na rekonstrukciji i restauraciji fasade na objektu „P.“, kao i koliko je još ostalo da plati tuženi, onda je tuženi plaćanjem tog preostalog dijela na ime izvršenih radova u iznosu od 29.164,61 KM tužitelju faktički vratio i zadržani garantni depozit.

Jer, kada bi ovaj sud presudom obavezao tuženog da tužitelju isplati iznos od 16.971,79 KM, to bi dovelo do neosnovanog obogaćenja tužitelja, u smislu odredbe člana 210 Zakona o obligacionim odnosima. Ovo iz razloga što bi tužitelju, pored već isplaćenog iznosa od 120.633,38 KM, a koji predstavlja ukupnu vrijednost njegovih radova umanjeno za dane kašnjenja, sada bio isplaćen i dodatni iznos i time bi u konačnom prihodovao veći iznos od onoga koji mu zaista i pripada za izvršene radove na rekonstrukciji i restauraciji fasade na objektu „P.“, tj. prihodovao bi iznos od 137.605,17 KM (120.633,38 KM + 16.971,79 KM). Ovdje je još jednom potrebno naglasiti da garantni depozit predstavlja dio ukupne cijene za izvršene radove (koji na početku zadržava naručilac radova) i isti se nikako ne može dosuđivati mimo tog iznosa.

Na kraju je potrebno istaći da navodi tužitelja kojima je ukazivao na obrazloženje presude Apelacionog suda, broj 96 o P 103204 22 GŽ od 07.12.2022 godine, kao i na žalbu tuženog izjavljenu protiv presude Osnovnog suda, broj 96 o P 103204 17 P od 12.11.2021. godine (kada je obrazlagao zbog čega se u konkretnom slučaju ne može raditi o presuđenoj stvari), nisu, imajući u vidu sve prednje navedeno, od značaja za donošenje odluke suda u ovoj parnici, uz poseban naglasak na to da se sud u ovom postupku ne može baviti pitanjem zakonske zatezne kamate koja je dosuđena tužiteljima u predmetu broj 96 o P 103204 17 P (96 o P 103204 22 GŽ), odnosno pitanjem određivanja početka toka te kamate i razloga koji su za to dali sudovi.

Slijedom iznesenog, valjalo je odlučiti kao u stavu prvom (I) izreke ove presude, odnosno odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, kojim je tražio da se obaveže tuženi da mu na ime duga isplati iznos od 16.971,79 KM, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i troškovima parničnog postupka.

Odredbom člana 120 stav 1 Zakona o parničnom postupku propisano je da je stranka koja u cjelini izgubi parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi troškove.

U svom troškovniku, koji je opredijelio na ročištu dana 14.06.2024. godine, tuženi je tražio troškove sastava tužbe i pristupa na svako ročište u iznosu od po 660,00 KM.

Prema vrijednosti predmeta spora tuženom, saglasno odredbi člana 11 Zakona o pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 18/20- prečišćeni tekst), odnosno aritmetičkom prosjeku naknade obračunate po odredbama člana 12 i člana 13 Tarife F BiH i odredbe člana 2 tarifni broj 2 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 68/05), pripada pravo da potražuje troškove sastava odgovora na tužbu i pristupa zastupnika na pripremno ročište održano dana 06.03.2024. godine i ročište za glavnu raspravu dana 14.06.2024. godine u iznosu od po 600,00 KM, te za pristup punomoćnika na nastavak pripremnog ročišta dana 16.04.2024. godine u iznosu od 420,00 KM.

S obzirom na izneseno, odlučeno je kao u stavu drugom (II) izreke presude, odnosno tužitelj je obavezan da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.220,00 KM, a na osnovu odredbe člana 120 stav 1 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

S U D I J A

Zlatan Kavazović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u roku od 30 dana, računajući od dana dostavljanja, a podnosi se posredstvom ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i suprotnu stranu.